

LBRIS

We know
books

MARIANA BAFANĂ
(COORD.)

IDEOLOGII ȘI PRESĂ
POLITICI EDITORIALE ȘI STUDII DE CAZ

Lucrările Congresului Internațional
de Istorie a Presei
Ediția a XVIII-a, Constanța, 2025

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București 2026

MARIANA BAFANĂ (COORD.)
IDEOLOGII ȘI PRESĂ POLITICI EDITORIALE ȘI STUDII DE CAZ
 Lucrările Congresului Internațional de Istorie a Presei
 Ediția a XVIII-a, Constanța, 2025

Copyright © Autori
 Copyright © TRITONIC 2026 pentru ediția prezentă.
 Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
 e-mail: editura@triton.ro
 www.triton.ro
 Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
 recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Comunicare Media este coordonată de lect. univ. dr. Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ideologii și presă : politici editoriale și studii de caz / coord.: Mariana
 Bafană. - București : Tritonic Books, 2026
 Conține bibliografie
 ISBN 978-606-749-881-3

I. Bafană, Mariana (coord.)

070

Coperta: Alexandra Bardan
 DTP: Ioan Dorel Radu
 Editor: Rebeca Cojocaru
 Comanda nr. CM05 / 2026
 Bun de tipar: Aprilie 2026
 Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

Mariana Bafană, Cuvânt înainte	7
Florin Anghel, În mijlocul Axei: Țarul Boris al III-lea al Bulgariiei în presa regimului Ion Antonescu	11
Mariana Bafană, Maria Gavrilă, Parcursul jurnalismului sportiv: de la propaganda politică comunistă, la senzaționalul din democrație. Studiu de caz: publicațiile „Sportul”(1989) și „Gazeta Sporturilor”(2023)	37
Andreea-Iuliana Bădilă, În umbra ideologiei: Cenzură și propagandă în regimul lui Nicolae Ceaușescu. Controlul informației și îngrădirea libertății de exprimare	59
Răduț Bilbiu, Paul Morand în România (1930), despre istoria unei vizite cu cântec între ariile propagandistice în presa vremii (1935)	85
Carmen Ungur Brehoi, Politici editoriale în prima serie a revistei Familia, sub conducerea lui Iosif Vulcan	113
Anastasia Dumitru, Revista „Catacombes” – un mesager al cuvântului interzis în era muceniciei	127
Silvia Grossu, Ziarul „Raza” și realitățile basarabene (1931–1944)	155
Florica Iuhaș, Reprezentarea ideologiilor și curentelor politice din perioada interbelică (1932–1933) în publicația Răsăritul Nostru – destinată surzilor	169
Gabriel Klimowicz, De la o extremă la alta în mass-media românească	193
Aurelia Lăpușan, Dobrogea Reginei Maria	213

Ana-Maria-Ioana Lupășteanu, *Războiul cuvintelor: Austro-Ungaria și revista presei românești din anul 1916* 231

Valentina Marinescu, Ramona Marinache, *Deconstrucția imaginii violenței împotriva copiilor în mass media din România* 247

Florentina Nicolae, *Detensionarea relațiilor politice româno-franceze prin intermediul culturii. Studiu de caz: Ziarul „Șcințea”, 1957* 263

Leonard-Denis Păușan-Barna, *Cultul soților Ceaușescu și falsa prosperitate a economiei României în ziarele comuniste* 279

Camelia Runceanu, *„Societatea civilă” a intelectualilor după 1989 și „Revista 22”. Publicație săptămânală editată de Grupul pentru Dialog Social* 299

Ionuț Suciu, *Maskirovka 2.0: transmutația strategiilor totalitare de dezinformare în spațiul digital democratic* 335

Andrei Ursu, *Distorsionarea Revoluției Române în mass-media: un sinopsis* 367

Valentina Ursu, *Ingerințe politice în activitatea editorială în RSS Moldovenească, anii '40–'50 ai sec. XX* 397

Vanghelescu Valentin, *Discursul jurnalistic partizan și legitimarea ideologică a lui Călin Georghescu. O analiză critică a platformei ActiveNews* 417

Referenți științifici:

Lect. univ. dr. Mariana Bafană

Conf. univ. dr. habil. Raluca Petre

Lect. univ. dr. Alexandra Codău

Lect. univ. dr. Valentin Vanghelescu

Conf. univ. dr. habil. Costel Coroban

CUVÂNT ÎNAINTE

Volumul de față reunește o parte dintre lucrările prezentate în cadrul celui de-al XVIII-lea Congres Internațional de Istorie a Presei – ARIP, cu tema „Ideologii și presă. Politici editoriale și studii de caz”, organizat de Programul de studii Jurnalism din cadrul Facultății de Litere, Universitatea Ovidius din Constanța, în parteneriat cu Asociația Română de Istorie a Presei, în zilele de 23 și 24 mai 2025. Congresul ARIP a inclus peste 80 de lucrări dedicate analizei raportului dintre presă, ideologie și putere politică, atât din perspectivă istorică, cât și contemporană. Istoria presei este o istorie a ideologiei, a discursului puterii și o istorie a formării conștiinței colective. Participanții și-au propus nu doar să rememoreze istoria, ci să înțeleagă cum ideologiile au construit discursul public, dar și cum presa a știut să transforme ideologii, să le conteste sau să le susțină.

Lucrările reunite în actualul volum își propun ca, prin răspunsurile la întrebările de cercetare și analizele de conținut, să completeze istoria acestor ideologii, acoperind un interval amplu, de la politicile editoriale din perioada 1865–1906, publicațiile din perioada Primului Război Mondial și ale perioadei interbelice la cele ale regimurilor totalitare și până la provocările ecosistemului digital actual. Studiile de caz explorează intersecția dintre ideologie și discursul mediatic, reflectă politicile editoriale, mecanismele propagandei, strategiile de construcție a imaginii liderilor politici și modalitățile prin care presa devine instrument de consolidare sau contestare a puterii. Presa românească din anul 1916 și modul în care aceasta oglindește conflictul cu Austro-Ungaria sunt analizate de Ana-Maria-Ioana Lupășteanu, care evidențiază

actuale. Valentin Vanghelescu investighează modul în care media partizane construiesc și legitimează ideologic figuri politice în contextul alegerilor prezidențiale din 2025.

Mesajele centrale ale cercetărilor de față arată că presa construiește identități, modelează percepții și influențează decizii politice, propaganda fiind un mecanism recurent adaptat fiecărui regim. Prin aparate teoretice și analize de conținut bine articulate științific, diversitate tematică și metodologică, lucrările reunite în volum oferă o perspectivă de ansamblu asupra presei ca actor strategic în dinamica puterii.

Calde mulțumiri autorilor care au semnat articolele din acest volum, colegilor de la Programul de studii Jurnalism UOC și de la Asociația Română de Istorie a Presei.

Mariana Bafană

ÎN MIJLOCUL AXEI: ȚARUL BORIS AL III-LEA AL BULGARIEI ÎN PRESA REGIMULUI ION ANTONESCU

AT THE HEART OF THE AXIS: TSAR BORIS III
OF BULGARIA IN THE PRESS UNDER
ION ANTONESCU'S REGIME

PROF. UNIV. DR. FLORIN ANGHEL

Universitatea Ovidius din Constanța
Facultatea de Istorie și Științe Politice

Abstract: *The results of the last meetings between Kings Carol II and Boris III in Sinaia and Bucharest (in January 1934) can be quantified into a modest score in terms of diplomatic and political value. Romania insisted on the recognition of the territorial status quo established in 1919–1920, whereas the partners in Sofia invoked the solutions offered by the Pact of the League of Nations, which left open the regulation of the provisions in the peace treaties through agreements between the negotiators. Even though devoid of any tangible results, the visits and meetings between King Carol II and Tsar Boris III (from October 30, 1933 and January 25–28, 1934) temporarily stopped the accelerated degradation of bilateral relations and postponed the outcome of the administration of Southern Dobrudja by several years, until September 7, 1940. The public image of Tsar Boris III in Romanian public's opinion was one of evident sympathy in the early 1930s opposing the Carol II and his regime's partners in Bucharest.*

Changing the image of Bulgaria and its political élites after establishment of the new political regime in Bucharest and after signing the Treaty of Craiova, both in September 1940, is only a surprise at first glance. At the beginning of September 1940 Romania was more isolated than ever internationally and its alliances with France and Great Britain just collapsed. Relations with neighbors were all tense and

the only option was to restore old bonds of friendship with Bulgaria. That's exactly why, just after accession in Axis and total entry into strategic orbit of Nazi Germany, totalitarian regime of Romania chose to build the image of the good neighbor for Bulgaria and to reinforce the image of the good monarch for Tsar Boris III. It was a legitimization of the new geopolitical realities, on the one hand, and a systematic advance from Romanian part for return to historical close ties of the second half of the 19s century. Last but not least, positive reappraisal with an neighbor who had taken over territories (Southern Dobrudja) is carried out under the conditions in which Romania recognized most of Bulgarian arguments.

Tsar Boris III became an interesting propaganda object for the totalitarian Ion Antonescu regime in Bucharest until the outbreak of anti USSR war (22 June 1941). That propagandistic image was an effort by Romanian political and military decision-makers led by Ion and Mihai Antonescu to argue that an affectionate relationship with the Danubian neighbor is possible and that in the „New Europe” and the „New Era” installed by the Reich can also be peaceful and visionary leaders as Tsar Boris III to the detriments of leaders of Nazi Germany and Fascist Italy.

Keywords: *Boris III, Marshal Ion Antonescu; Bulgaria; propaganda; Axis; Nazi Germany*

La începutul anului 2025, în cadrul unei ceremonii solemne găzduite de Ambasada României la Sofia, fostul Țar Simeon al II-lea al Bulgariei primea cea mai înaltă distincție a statului român, Ordinul „Steaua României” în grad de Mare Cruce (Gigov 2025; *Agerpres*, 17 ianuarie 2025), însă informația a trecut ușor neobservată în ambele state. Fostul suveran (1943–1946) și prim-ministru (2001–2005) a ținut să glumească la eveniment, subliniind că președintele României „arată că are o memorie bună, pentru că am făcut realmente mari eforturi împreună” (Gigov 2025; *Agerpres* 2025). Trecuseră exact 90 de ani, de când ultimii suverani bul-

gari, părinții celui decorat acum, primiseră de la Regele Carol al II-lea cel mai important ordin al țării: Țarul Boris al III-lea primise Marele Colan al Ordinului „Regele Carol I” (Anghel 2024, 71–99), iar Țarina Ioana primise Marele Cordon al Ordinului „Coroana României” (*Universul*, 29 ianuarie 1934).

Semnele de afecțiune publică dintre cele două familii regale au lipsit după Războaiele Balcanice din 1912–1913, la finalul cărora s-a stabilit intrarea Dobrogei de Sud în componența României, acolo unde a rămas până în 1940. După Primul Război Mondial, liderii de la București au privit cu rezerve către vecinul de la Sud de Dunăre și cu prudență spre tânărul Boris¹. Când, în ianuarie 1921, prim-ministrul Aleksandăr Stambuliiski a solicitat Reginei Maria, la Peleş, contractarea unei căsătorii regale pentru tânărul Țar cu Principesa Mărioara, suverana nici nu a acceptat discuția (Citirigă 298–321). „În acea vreme [scrie Simeon al II-lea] coroana Bulgariei nu strălucea deloc foarte puternic” (Simeon II of Bulgaria 59), iar sărăcia devenise atât de apăsătoare încât, pentru a contribui la plata datoriilor de război ale țării, tânărul suveran a decis să reducă la minimum personalul și ceremonialul de la Palatul Regal din Sofia și chiar să vândă rezerva de vin a palatului de la Evksinograd, de lângă Varna (Simeon II of Bulgaria 70).

Boris al III-lea (Groueff 1987) nu a putut părăsi Bulgaria timp de opt ani, până la vizita în Elveția, din 1926 (Simeon II of Bulgaria 70). Abuzat de un tată cu tendințe extreme, tânărul Boris a fost crescut foarte strict, fără mamă de la o vârstă fragedă (5 ani)² (Perry 192; Parusheva 97–111, 104–105) și,

¹ Boris al III-lea s-a născut în 30 ianuarie 1894 și a urcat pe tronul Bulgariei în 3 octombrie 1918.

² Marie-Louise de Bourbon Parma (1870–1899), fiica lui Robert, ultimul Duce de Parma (1854–1859), a fost prima soție a prințului Ferdinand de Saxa Coburg Gotha și mama celor patru copii ai cuplului: prinții Boris (viitorul țar), Kiril (1895–1945), Evdokia (Eudoxia) (1898–1985) și Nadejda

în timp, devenise un tânăr foarte „suspicios și viclean” (*Time*, 6.09.1943)³, cum îl vedea Dmitri Stanciov, fiul secretarului personal al țarului Ferdinand și unul dintre puținii apropiați ai noului suveran (Chary 120). „Multă vreme s-a luptat cu un complex de inferioritate provocat de propriul său tată, autoritarul țar Ferdinand I”, a explicat Misha Glenny într-una dintre sintezele de istorie a Balcanilor (Glenny 464). De la începutul anilor 1930, Boris al III-lea s-a alăturat liderilor politici în efortul de a reduce povara datoriilor de război, iar căsătoria cu Giovanna (Ioana) de Savoia (în 1930) (Siccardi 2001), fiica Regelui Vittorio Emamnuale al III-lea al Italiei, a fost un gest în acest sens.

Nici opinia publică, nici clasa decidentă de la București nu își doreau o reparare rapidă a relațiilor istorice bilaterale din secolul al XIX-lea (Velichi 1980), tradițional bune. Ștefan Petrescu a analizat conținutul media al articolelor despre Bulgaria în primii ani după 1918 și a identificat cel puțin doi parametri obsesivi în România față de fostul adversar: „1) rememorarea luptelor sângeroase și a condițiilor inumane din lagărele de prizonieri” din 1917–1918 și 2) „manifestarea violentă a iredentismului bulgar în Dobrogea, mai ales în Cadrilater” (Petrescu 382–383).

Prin urmare, nu este de mirare că evoluțiile geopolitice ale celor două state au avut parcursuri paralele și au privit sisteme diferite de alianță, obiectivele lor fiind contondente în ceea ce privește litigiul teritorial referitor la Dobrogea de Sud (Basciani 2001).

(1899–1958). Căsătoria s-a produs în 1893, la insistențele împăratului Franz Josef al Austro-Ungariei. Prințesa era total opusă firii lui Ferdinand, contemporanii apreciind că era liniștită, timidă, foarte inteligentă, o catolică ferventă și complet lipsită de ostentație, inclusiv vestimentară.

³ În necrologul publicat la 6 septembrie 1943, revista americană *Time* îl desemna pe Boris al III-lea drept „the foxiest monarch in Europe”.

După 1913, margine administrativă, identitară și strategică a României Mari, Dobrogea de Sud a reprezentat motivul fundamental al unor raporturi bilaterale reci între București și Sofia, lipsite de încredere și de perspective de dezvoltare (Anghel 2025, 110–148). În cadrul Legației bulgare de la București, confirma Ștefan Nedev, șef al direcției de informații al Statului Major General în 1943–1944 și atașat militar în România în 1938–1941, a funcționat în anii 1920–1930 un post special de „atașat cultural pentru Dobrogea” (Iordan 197). Iar conflictul din 1913, apoi închețelul bilateral vreme de trei decenii, are și o explicație care ține de elite, a menționat Daniel Cain. După 1900, menționează el, în politica bulgară s-au schimbat generațiile, iar foștii politicieni, familiarizați cu societatea românească, au început să fie înlocuiți cu o generație nouă, care nu era legată sentimental de România (Mitev 2020; Cain 194–195).

Niciunul dintre suveranii României nu a ajuns vreodată în Sofia. Cuplul Carol I- Elisabeta a consemnat și cele mai multe întrevederi cu șeful statului bulgar, principele (apoi, din 1908, Țarul) Ferdinand I. În 1908 și în 1909, au avut loc și vizitele private ale Reginei Eleonora în România, iar în mai 1911, cea a reginei Elisabeta la Evksinograd, pe malul Mării Negre (Anghel 2024, 45–62).

Vizita oficială a Țarului Boris al III-lea și a Țarinei Ioana la București și Sinaia, între 25 și 28 ianuarie 1934, a fost singura din perioada dintre cele Două Războaie Mondiale și ultima pe care un șef de stat bulgar a făcut-o în România până la instaurarea regimurilor comuniste. Ea era o continuare a obiceiurilor Țarului Ferdinand I de a vizita pe Regele Carol I, înainte de Războaiele Balcanice (Hesapciev 161–201).

Până la schimbarea regimului politic în România, la 6 septembrie 1940, Țarul Boris al III-lea al Bulgariei nu a beneficiat de atenție constantă între coloanele publicațiilor care apăreau în România, în anii 1920 și 1930. După instalarea pe tron

a Regelui Mihai și a generalului Ion Antonescu în fruntea statului (septembrie 1940), imaginea lui Boris al III-lea al Bulgariei a început să devină o temă favorită a propagandei.

De ce s-a oprit propaganda regimului Ion Antonescu și asupra imaginii lui Boris al III-lea?

Între celelalte personaje ale Axei și aliații ei, Hitler, Mussolini, Horthy, Ante Pavelić, monseniorul Josef Tiso, Francisco Franco sau Antonio Salazar, Țarul Bulgariei era o imagine distinctă în legitimarea politicii noilor conducători de la București. Ion Antonescu și grupul de decidenți din jurul lui se străduiau să amelioreze traumele emoționale ale societății după pierderile teritoriale din 1940. În această direcție, ei se străduiau să găsească sau să construiască propagandistic aliați istorici, tradiționali care să atenuze frustrările și să edulcoreze temerile legate de izolarea internațională aproape totală.

Figura șefului de stat bulgar a fost instrumentalizată pornindu-se de la antecedentele favorabile reflectate în timpul vizitei din 1934. Propaganda regimului Antonescu căuta întărirea convingerilor favorabile pentru alianța cu Germania nazistă și pentru susținerea participării în Axă dar și, de asemenea, pentru acceptarea condițiilor textului Tratatului de la Craiova, din 7 septembrie 1940, care reglementa cedarea Dobrogei de Sud către Bulgaria. Ambele state erau aliate ale Germaniei naziste și Italiei fasciste: România a aderat la Axă la 23 noiembrie 1940 (Antonescu-Hitler 1991; Barbul 1992; Sturdza 1994; Trașcă 1996, 85–101; Deletant 2006), iar Bulgaria a aderat la 1 martie 1941. În discursul rostit la postul național de radio, în acea zi, Boris asigură națiunea bulgară că, prin acest act, „politica noastră externă este bazată acum pe o prietenie adevărată și pe o colaborare sinceră în interiorul Axei. Bulgaria este pregătită să colaboreze pentru construirea unei noi ordini europene” (Kolev 2014). Ion Antonescu era convins că intrarea în Axă va „desăvârși propriile forme de

viață” românească în „marea operă de reconstrucție a lumii” (Trașcă 1997, 155).

Metodologia pe care am aplicat-o are drept instrument principal presa națională din perioada septembrie 1940 – iunie 1941, mai precis de la instalarea regimului Ion Antonescu și până la declanșarea războiului împotriva URSS. Este vorba despre informație cenzurată și repetitivă (aceleași texte se regăsesc în toate cotidienele), cu un conținut propriu redacțional precar. Am făcut apel în principal la cinci cotidiene centrale de la București, cele mai răspândite și mai influente în perioadă: *Curentul*, *Universul*, *Timpul*, *Viața*, *Porunca Vremii*.

În perioada septembrie 1940- iunie 1941, presa românească a relatat activitatea diplomatică și de politică externă a Țarului Boris al III-lea, inserând de fiecare dată comunicate oficiale următoare vizitelor și primirilor acestora. În special, relațiilor dintre Bulgaria, pe de o parte, și Germania și Italia, de cealaltă parte, li s-a acordat un interes sporit, dar de atenție au beneficiat și opiniile suveranului despre Turcia. În același timp, politicii interne bulgare i s-a acordat interes sporit, în paginile publicațiilor de la București fiind prezente personaje politice bulgare care, înainte de 1940, nu își găseau locul decât arareori. A fost pentru prima dată când informația din România a preluat, a prelucrat și a construit imagine publică propagandistică favorabilă pentru un lider din Bulgaria. Acest fapt s-a petrecut în condițiile străduințelor regimului de la București de a atenua până la eliminare protestele și nemulțumirile legate de retrocedarea Dobrogei de Sud.

Șerban Papacostea a analizat opțiunile și mijloacele istoriografice referitoare la perioada 1940/41–1944, inclusiv de natură propagandistică, în istoriografia comunistă și consecințele acestora și în perioada care a urmat lui 1989/1990 (Papacostea 181–206). De asemenea, George Ungureanu a abordat problematica relațiilor dintre România și Bulgaria în perioada 22 iunie 1941–9 mai 1945, cu largi referințe și

la problematica teritorială a Dobrogei de Sud, după 7 septembrie 1940. Au fost publicate lucrări consistente științifice din punct de vedere al construcției și evoluției propagandei regimului Ion Antonescu, și am aminti în primul rând volumele semnate de Dennis Deletant (Deletant 2006) sau Mioara Anton (Anton 2007; Anton 2012, 56–62) și studiul Elenei Dragomir (Dragomir 202–220). De asemenea, George Ungureanu a abordat problematica relațiilor dintre România și Bulgaria în perioada 11 iunie 1941–9 mai 1945, cu largi referințe și la problematica teritorială a Dobrogei de Sud, după 7 septembrie 1940 (Ungureanu 2021, 399–429).

Cu toate acestea, lipsește încă o prezentare sau o analiză a eforturilor autorităților centrale de la București de a promova imaginea Țarului Boris al III-lea ca imagine centrală a Axei, aliaților Germaniei naziste și politicilor „noii ordini europene”.

Construcția imaginii Țarului Boris al III-lea, în anii 1930, în presa românească

Imaginea publică a Țarului Boris al III-lea în rândul opiniei publice românești se fundamentase deja, de mai bine de un deceniu înainte de 1940, pe o simpatie vizibilă. Ea fusese proiectată atât în presa de stânga, prin semnături celebre ale perioadei interbelice (Filip Brunea-Fox⁴, Ion Vinea, Victor Eftimiu) dar și la dreapta politică, în special în *Curentul*, sub semnătura lui Pamfil Șeicaru.

Un amplu articol al lui Ion Vinea (deputat din partea Partidului Național Țărănesc) publicat în timpul vizitei regale în cotidianul de stânga, *Facla* (Vinea 1934; Vinea 2012, 392–

⁴ Filip Brunea Fox (Filip Brauner; 1898–1977) a fost creatorul reportajului în presa românească. Redactor la publicațiile *Dimineața* (1925–1937) și *Adevărul* (1932–1937).

399), despre o întâlnire cu suveranul bulgar într-un compartiment obișnuit de tren, în septembrie 1931, făcuse destulă valvă:

„Are mișcări degajate, gesturile nițel cam mari, dezaxate, dar mâinile osoase, energice, precise- îl descrie Vinea pe interlocutorul din trenul de noapte spre Paris, unde Boris mergea să o întâlnească pe Giovanna de Savoia. *Statura uscățivă, nițel adusă, chipul său de pretutindeni trădează nu o naționalitate anume, ci o clasă bine despărțită, o nobleță sigură de sine, mai mult chiar, o aristocrație firească, definită prin naștere, cultivată de veacuri, până la extrema limită a subțierii, de unde nu e îngăduit să mergi mai departe*” (Vinea 1934; Vinea 2012, 392–399).

„Regele [continuă Vinea] călătorea într-un compartiment simplu, încadrat între al colonelului Draganov și al valetului. Valetul avea loc la masa regelui. *Întreaga viață a regelui Boris se reflectă în acest amănunt de umană simplitate și de înțelegătoare solitudine*” (Vinea 1934; Vinea 2012, 396). „Un rege- i-a spus atunci Boris al III-lea- *poate să-și exercite acțiunea lui binefăcătoare, poate să determine, respectând cu strictețe regimul constituțional, care având aparența că îl limitează, îi dă, dimpotrivă, o mai largă putință de judecată și de domnie*” (Vinea 1934; Vinea 2012, 398).

Un polemist redutabil de valoarea lui Pamfil Șeicaru, care conducea *Curentul*, a scris despre șeful statului bulgar, în contextul întâlnirii de pe Dunăre a celor doi suverani, în octombrie 1933: „Regele Boris a izbutit să cucerească sentimentele poporului său; o viață de severă corectitudine și de impecabilă măsură în fiecare gest l-a asigurat de ceva mai trainic decât iubirea poporului: STIMA” (Șeicaru 1).

Foarte popularul gazetar Filip Brunea-Fox a tipărit în *Dimineața* un episod din timpul întâlnirii celor doi suverani, în octombrie 1933. Municipality din Ruse – scrie Fox – a decis să îi dăruiască Regelui Carol al II-lea o lădiță cu struguri, ca semn de prețuire pentru minutele petrecute pe cheiul